Oriol Comas: '"Mira, ens ha tocat el teu Girona"'

«Tots anaven fent les seves apostes. Tothom demanava el Celta per la proximitat o un rival que pogués portar molta afició com la Reial Societat. Jo no creia que ens pogués tocar el Girona perquè seria molta casualitat. De cop va sortir el Girona i em vaig quedar flipant, molt sorprès. El que estava assegut al meu costat em va dir 'mira, el teu Girona'. Em fa molta il·lusió. És molta coincidència», destaca el central Oriol Comas (Cassà de la Selva, 2003) a les portes del partit de la segona ronda de la Copa entre l'Ourense CF, el seu equip actual, i el Girona, l'equip de la seva vida, aquest dimecres.Comas va arribar al club com a aleví i va marxar aquest estiu després de dotze anys de blanc-i-vermell. Més de mitja vida, amb alguns moments per sempre com la convocatòria pel partit de la Lliga de Campions contra l'Arsenal a Montilivi. «No m'ho esperava gens perquè aquell mateix matí estava entrenant amb el filial i de fet havia estat un entrenament dels durs i estava bastant cansat. Tornant cap a casa em va trucar el delegat del primer equip, en Gali, perquè hi havia hagut una baixa d'última hora i entrava a la convocatòria», explica. «Se'm va accelerar el cor. Va ser molt inesperat. Em vaig posar molt nerviós, em vaig quedar en blanc. No sabia què pensar, no sabia què dir. 'Sí, sí, d'acord, d'acord'», diu. Era en una rotonda de Riudarenes, al volant d'un Opel Astra blanc, el seu primer cotxe. De camí cap a casa va trucar el seu pare, la seva parella, el seu representant, amics: «Anava dient: 'Tu, tu, que vaig convocat'». «Jo sabia que era molt difícil jugar perquè havien de passar moltíssimes coses i jo que estava allà ho vaig viure com a jugador, però sobretot com un aficionat del Girona des de la banqueta i no des de la grada», afirma. Abans havia viscut la victòria contra l'Slovan de Bratislava (2-0) des de la grada, des de la mateixa grada on havia patit tants partits de Segona de nen.Al final del partit li van dir que Riccardo Calafiori l'estava esperant a fora del vestidor amb la samarreta a la mà per donar-li. «Va ser com: 'Hòstia, m'està esperant Calafiori a mi'», riu. Abans del partit havien parlat amb el seu germà, l'Arnau, actual jugador del Deportivo de la Corunya i excompany del defensa italià al Basilea suís. També atresora la seva samarreta del partit, amb el logo de la Champions brodat i el número 26, emmarcada a casa. «Aquell dia podré explicar-lo sempre a tothom o si més no sempre el tindré a la meva memòria guardat i marcat. Passi el que passi d'aquí a endavant això ja no m'ho treu ningú», subratlla. Va fer tres pretemporades amb el primer equip, a les ordres de Míchel Sánchez: «Veus com ha anat creixent el club i els futbolistes que hi ha i de cop et trobes allà com si fossis un company més i flipes».Va posar el punt final a l'extensa etapa al Girona amb el «desitjat» ascens a Segona Federació, al costat de jugadors com Antal Yaakobishvili, Papa Ba, Minsu Kim o Jastin García o Dawda Camara: «Ja feia anys que es buscava aquest ascens i per fi es va donar. El filial del Girona ha d'estar com a mínim en aquesta categoria. És una categoria molt bona per créixer i perquè no hi hagi tanta diferència entre el filial i el primer equip. Perquè de Tercera Federació a Primera era impossible, eren molts salts». «Va ser la millor manera d'acomiadar-me», admet.Comas admet que ja tenia «bastant clar» que havia «cremat» l'etapa al filial i que havia acabat l'etapa al Girona i que sentia que havia de fer «un canvi». «Jo estava molt bé, més còmode impossible, però no em veia un quart any al filial perquè em notava una mica estancat i sobretot sentia que era el moment de sortir de la zona de confort, de marxar de casa. Sortir a passar-ho una mica malament i créixer com a persona i com a futbolista. Marxar et fa créixer mentalment perquè tens moments durs o moments que has d'afrontar tu sol i que et serveixen molt pel present i sobretot pel futur», diu.«No soc un cuinetes i no faig plats espectaculars, però sí que a la nit hi dedico una estona. És com el meu moment. Potser és el que més he après de viure en soledat. Com que tinc bastant temps lliure també m'agrada tenir el pis bastant net i endreçat, encara que visqui sol», afegeix. També ha descobert la soledat: «A vegades et ve a veure la família, la parella, els amics i aquells primers dies quan marxen sí que són fotuts. O quan vens d'una cosa dolenta o una cosa molt bona i la vols compartir amb algú i arribes i estàs sol també costa». A una hora i mitja en cotxe hi ha la Corunya i el seu germà, l'Arnau, tres anys més gran, referent. Es veuen sovint.Assegura que quan va sortir la proposta de l'Ourense aviat ho va tenir clar: «Buscava una oportunitat a Primera Federació, sabent que per molt malament que pugui anar sempre tindràs sortida perquè estàs a Primera Federació amb 22 anys. L'oportunitat era molt gran perquè si et surt bé jugant a Primera

Federació amb 22 anys se t'obren moltes portes. No podia dir que no». Però de moment ha sortit tot «una mica del revés» perquè no ha tingut les oportunitats que buscava. A la lliga suma tres convocatòries i zero minuts i només ha jugat un partit, als setzens de final de la Copa Federació. «Aquell dia em vaig fer una petita lesió al turmell a l'escalfament, però vaig continuar jugant perquè sentia que havia de jugar perquè no tenia els minuts que volia. Era un partit important perquè era una oportunitat i la volia aprofitar i vaig intentar aguantar el dolor, dosificar, evitar els gestos que em feien més mal, no complicar-me, que no es notés molt que estava lesionat. Vaig acabar content perquè vaig fer un bon partit, però l'endemà tenia el turmell com una pilota i vaig haver de parar un temps. I quan tornava a estar molt bé vaig tenir una altra petita lesió que et torna a deixar fora unes setmanes. Aquí ja m'ho he pres amb calma perquè em volia recuperar bé i ara ja torno a estar amb l'equip, amb moltes ganes de tenir ja aquesta oportunitat», explica. Sent «una mica de ràbia» perquè arriba «just» i sense «rodatge» al partit i possiblement no tindrà minuts.L'Ourense ve de sorprendre l'Oviedo (4-2) i rebrà el Girona amb la mateixa «ambició». És un equip «jove» i amb «20 o 22 jugadors nous» que va començar la temporada a Primera Federació amb quatre derrotes i quatre empats, cuer a la jornada 8, però ha aconseguit catorze dels últims divuit punts possibles. Ja és a mitja taula i mira «més cap amunt». Comas resta les hores per retrobar-se amb el Girona i amb excompanys com Papa Ba, Lass Korouma o sobretot Gibert Jordana, el jugador amb qui té més relació: «Li vaig enviar un missatge perquè em doni la seva samarreta si vol. Em va dir que ell també volia la meva i li vaig dir que ho portava clar. A ells suposo que els deixaran regalar-la, però a nosaltres no crec. Jo aniré sobretot per la de l'Stuani. Em faria molta il·lusió per ser una llegenda del Girona, però intentaré rascar la d'en Gibi també i si me'n puc emportar alguna més, perfecte».

Font del document: https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2025/12/02/oriol-comas-mira-ens-tocat-124327995.html